

Uvod

Anarhisti!

Usprkos snazi i neupitno pozitivnom karakteru anarhističkih ideja, usprkos jasnoći i potpunosti anarhističkih stavova prema socijalnoj revoluciji i usprkos heroizmu i bezbrojnim žrtvama anarhista u borbi za anarhokomunizam, vrlo je značajno da je unatoč svemu ovome anarhistički pokret uvijek ostajao slab i najčešće je sudjelovao u povijesti klasne borbe, ne kao **determiniraj ući** čimbenik, nego kao rubna pojava.

Ovaj kontrast između pozitivnog sadržaja i nepobitne valjanosti anarhističkih ideja i jasnog stanja anarhističkog pokreta može se objasniti mnogim čimbenicima, od kojih je glavni odsutnost organizacijskih načela i organizacijskih odnosa u anarhističkom svijetu.

U svakoj zemlji anarhistički pokret predstavljaju lokalne organizacije s kontradiktornom teorijom i taktikama bez planiranja unaprijed ili kontinuiteta u radu. Obično se nakon nekog vremena povuku, ostavivši slab ili nikakav trag.

Takvo stanje u revolucionarnom anarhizmu, uzeto u cjelini, može se opisati jedino kao kronična opća dezorganiziranost. Ova bolest dezorganiziranosti je napala organizam anarhističkog pokreta kao žuta groznica i tresla njime desetljećima.

Ipak, nema sumnje da ta dezorganiziranost ima korijene u nekoliko nedostataka teorije, pogotovo u iskrivljenom tumačenju načela individualnosti u anarhizmu, kojega se prečesto poistovjećuje s odsustvom svake odgovornosti. **Ljubitelji samoupravljanja radi osobnog užitka** tvrdoglavo se drže kaotičnog stanja u anarhističkom pokretu i u obrani istog, zazivaju nepromjenjiva načela anarhizma i njegovih učitelja.

Međutim, nepromjenjiva načela i učitelji pokazuju upravo suprotno.

Disperzija donosi propast, kohezija garantira život i razvoj. Ovaj zakon socijalne borbe je jednako primjenjiv na klase i partije.

Anarhizam nije prelijepa fantazija, niti apstraktna filozofska ideja, nego socijalni pokret radničkih masa; samo zbog toga mora sakupiti svoje snage u jednu organizaciju, koja će stalno agitirati, kao što zahtijeva realnost i strategija socijalne klasne borbe.

Kao što je Kropotkin rekao: "*Uvjereni smo da je formiranje anarhističke partije u Rusiji, daleko od toga da je štetno za opći revolucionarni pothvat, ustvari poželjno i korisno u najvišem stupnju.*" (Predgovor Bakunjinovom djelu *Pariška komuna*, [rusko izdanje], 1892.)

Ni Bakunjin se nikada nije suprotstavljao ideji opće anarhističke organizacije. Naprotiv, njegove težnje s obzirom na organizaciju, kao i njegove aktivnosti unutar prve radničke Internacionale, daju nam svako pravo da na njega gledamo kao na aktivnog zagovornika upravo takvog načina organiziranja.

Općenito govoreći, gotovo svi aktivni militanti anarhizma su bili protiv lakoumne akcije i sanjali su o anarhističkom pokretu koji je ujedinjen zajedničkom svrhom i zajedničkom taktikom.

Potreba za općom organizacijom najakutnije se osjetila za vrijeme Ruske revolucije 1917. jer je tijekom te revolucije anarhistički pokret pokazao najviši stupanj rascjepkanosti i zbrke. Odsutnost opće organizacije potaknula je mnoge anarhističke militante da prebjegnu u redove boljševika. To je razlog i tome što su mnogi drugi militanti danas u stanju pasivnosti koja priječi ikakvu uporabu njihovih, često golemih, sposobnosti.

Imamo neophodnu potrebu za organizacijom koja bi, privukavši većinu sudionika u anarhističkom pokretu, uspostavila zajedničku taktičku i političku liniju za anarhizam i time služila kao vodič za cijeli pokret.

Vrijeme je da anarhizam izroni iz močvare dezorganiziranosti, da stane na kraj beskrajnim kolebanjima o najvažnijim pitanjima teorije i taktike i odlučno krene prema svojoj jasno shvaćenoj svrsi i organiziranoj kolektivnoj praksi.

Međutim, nije dovoljno jednostavno ustvrditi neophodnu potrebu za takvom organizacijom. Potrebno je i utvrditi način njezinog stvaranja.

Ideju o stvaranju organizacije koja koristi recept "sinteze", što će reći, okupljanje pristalica različitih struja anarhizma, odbacujemo kao teorijski i praktično neutemeljenu. Takva organizacija koja bi obuhvaćala mješavinu elemenata (u smislu njihove teorije i prakse) ne bi bila ništa drugo nego mehanički skup osoba s različitim pogledima na sva pitanja koja se tiču anarhističkog pokreta i u susretu s realnosti bi se neizbježno raspala.

Anarhosindikalistički pristup ne rješava organizacijske poteškoće anarhizma, jer mu ne daje prioritet i najviše ga zanima ideja prodiranja i napretka u svijetu rada. Ipak, čak i s uporištem u svijetu rada, malo se toga može postići ako nemamo opću anarhističku organizaciju.

Po nama, jedini pristup koji može voditi do rješenja općeg organizacijskog problema je okupljanje aktivnih militanata anarhizma na osnovici posebnih teorijskih, taktičkih i organizacijskih stajališta, što znači na osnovici manje-više usavršenog, **homogenog programa**

Nacrt takvog programa je jedan od glavnih zadataka koje socijalna borba nedavnih desetljeća

traži od anarhista. Tom je zadatku Grupa ruskih anarhista u inozemstvu posvetila znatan dio svojih napora.

"Organizacijska platforma", objavljena u nastavku, predstavlja skicu, kostur takvog programa i mora služiti kao prvi korak prema okupljanju anarhističkih snaga u jedinstveni, aktivni, revolucionarni anarhistički kolektiv sposoban za borbu: Sveopći savez anarhista.

Svjesni smo različitih nedostataka platforme. Kao i u svakom novom, praktičnom i istovremeno kritičkom istupu, u platformi neupitno postoje rupe. Može biti da su neki bitni stavovi izostavljeni iz platforme ili da neki drugi nisu dovoljno razrađeni ili da su neki treći previše detaljni ili se ponavljaju. Sve je to moguće, ali to nije predmet rasprave. Ono što je bitno je da se postavi osnovica za opću organizaciju i do potrebne mjere, ova platforma postiže taj cilj. Opći kolektiv – Sveopći savez anarhista ima zadaću dalje razraditi i poboljšati platformu kako bi je pretvorio u potpuni program za cijeli anarhistički pokret.

Isto tako nemamo iluzija o jednoj drugoj stvari.

Predviđamo da će nas napasti mnogi predstavnici takozvanog individualizma i "kaotičnog" anarhizma, pjeneći se na sva usta i optužujući nas za kršenje anarhističkih načela. Ipak, mi znamo da ti individualistički i kaotični elementi shvaćaju "anarhistička načela" kao oholi stav, nered i neodgovornost koji su nanijeli gotovo neizlječive rane našem pokretu i protiv kojih se borimo svom svojom energijom i strasti. Zbog toga možemo mirno parirati svim napadima s te strane.

Mi svoje nade polažemo u druge – u one koji su ostali vjerni anarhizmu, u radnike koji su proživjeli tragediju anarhističkog pokreta i koji bolno traže izlaz.

Velike nade polažemo i u anarhističku mladež, te mlade drugove rođene na vjetrovima Ruske revolucije i od početka uvučene u cijeli opseg konstruktivnih problema, koji će bez sumnje insistirati na implementaciji pozitivnih organizacijskih načela u anarhizam.

Pozivamo sve ruske anarhističke organizacije, raštrkane po različitim zemljama svijeta, kao i pojedinačne anarhističke militante, da se okupe u jedinstven revolucionarni kolektiv, na temelju opće organizacijske platforme.

Neka ova platforma bude revolucionarna parola i okupljalište za sve militante ruskog anarhističkog pokreta i neka obilježi rođenje Sveopćeg saveza anarhista!

Živio organizirani anarhistički pokret!

Živio Sveopći savez anarhista!

Živjela socijalna revolucija radnika svijeta!

Grupa ruskih anarhista u inozemstvu

Petar Aršinov, sekretar grupe

20. lipnja 1926.

≥